

JOOP'S AVONTUUR

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

»Ehè, die Brammetje! Ehè! die Brammetje! Ehè! die Abraham!«

»Was een wilde rondedans, zooiets als een Indiaansche zedens, dien Joop om Abraham heen uitvoerde in den tuin, achter het rozenprijsel, onder de appelboomen, waaraan de appelen van groen rood begonnen te worden.«

»Ehè! die Brammetje!«

Spottend, honend klonken zijn kreten broer Bram in de ooren. En Bram stond tegen den diksten appelboom, lachte eens als een boer, die klespen heeft, en zei toen met een diepen zucht:

»Joop! schei uit met je grappen! Als je niet uitscheidt, dan zul je zien, dat het jou niet goed gaat vandaag!«

»Ehè! die Brammetje!« gilte Joop schaterlachend, »nou wordt je nog bijgeloovig op den koop toe! Ehè! die Brammetje! t Kan me niks schelen, zeg! Je maakt me niks! Jij moet lekker naar den Briel, naar school, je vacantie is uit, en ikke! Ehè! ikke heb lekker nog morgen vrij en overmorgen en over-overmorgen en so voort, nog een heele week lang! En ik ga met den bokkenwagen rijden en ik ga zwemmen en vader gaat met me zeilen en tante Riet gaat met me fietsen! Ehè! Ehè! En, jij zit op school! Die Brammetje!«

Bram zette een hooge borst. »Ja, ik zit op school,« zei hij barsch, trachtend zich door fierheid te redden uit zijn broertjes geplaag. »Ik zit op school, op de Hoogere Burgerschool, en jij hebt nog een week vacantie, omdat t er voor jou toch niet opaan komt, op je kleine uilen-schooltje, begriep je?«

»Hoogere Burgerschool. Wat een praats! Hondenbewaarschool, dat beteekenen die letters! Hé, die Brammetje!«

»Ziezoo, nou is t uit!« zei Bram. »Kleine, lastige aap, je zult zien, dat t met jou niet goed afloopt. Vogeltjes, die zoo vroeg zingen, en dan zoo hatelijk bovendien, zijn voor de poes.«

»Bram, jongen! weet je wel, dat t halvezes is?«

Moeders hoofd kwam tusschen de gloeiend roode wingerdblader, die haar slaapkamerzaam omkransden, uitkijken.

»Ja, moeder!« antwoordde Bram.

Hij zag nog even rond in den tuin, waar de zware dauw parelde op het gras en aan de

tweigen en schitterde in de eerste stralen der rijzende zon.

Augustus was voorbij, de zomer was voorbij, de groote vacantie was voorbij, hij moest naar zijn kosthuis in den Briel, hij moest naar school; en in een heelen langen tijd, o, in een verschrikkelijk langen tijd, zou hij niet anders thuis zijn dan van Zaterdagmiddag tot Maandagochtend, en als t te koud werd om zoo vroeg weg te gaan, dan moest hij Zondagavond met de omnibus mee.

Bram ging het huis in, gevolgd door zijn eijfjarigen broer Joop, die zijn schreeuwen en dansen gestaakt had en heelemaal vergeten scheen, dat hij daarmed nog Bram had uitgelachen, omdat hij weg moest. Joop lachte niet meer — t werd toch saai, als Bram weg was!

Moeder was naar de huiskamer gegaan en had geinspecteerd, of de jongens het gereedgezette ontbijt wel tot op het laatste kruimeltje, tot op het laatste druppeltje genuttigd hadden. Gelukkig, ze kon tevreden zijn; alles was op. Bram en Joop stonden met de jekkers aan en de mutsen in de hand voor haar. Bram droeg zijn boekentasch en Joop, die hem weg ging brengen naar den Briel, had een koffertje op zijn rug, gevuld met wat goed voor Bram, als hij eens in t water kwam te liggen en met heerlijke dingen van-buiten voor Brams kostjuffrouw: eieren, late pruimen, vroege appelen en kostelijke boter.

»Dag, moeder! Zeg vader goedendag,« zei Bram ferm. Vader had met hen ontbeten, maar was af naar zijn werk, naar t stoomgemaal bij het meer in de duinen.

»Dag jongen!« zei moeder ferm.

»Dag moeder!« riep Joop onbezorgd. Hij zou dadelijk terug zijn.

Verleden jaar was t een heel ander afscheid. Toen ging Bram voor t eerst naar den Briel, — nu zat hij al in de tweede klasse. Toen scheen hij te denken, dat kostjuffrouwen de haar toevertrouwde kinderen levend opaten, en moeder dacht, dat ze die kinderen lieten uithongeren. Toen dacht Bram, dat hij niet kon buiten zijn vader en zijn moeder en zijn Joop en zijn mooi, lief huis, — en moeder dacht, dat ze niet kon buiten haar Bram. En zoo hadden ze gehuild, alsof Bram naar de Oost ging, en vader had gezegd: »Stel alle plannen om zee-officier te worden maar direct uit je hoofd, als je zoo'n moederskindje bent!«

Nu hielden beiden zich ferm. De jongens stapten met flinken tred den grindweg op, langs t Kanaal door Voorne. Aan den Nieuwenhoorn, een klein gehucht, woonde boer Spaan, die iederen Maandagochtend naar de markt in den Briel reed en aangeboden had, Bram altijd mee te nemen. Om zes uur reed hij dan weg.

Dat was een heel jaar goed gegaan. Bram was nooit met boer Spaan van den Briel teruggekomen.

Joop zou nu ook met boer Spaan meerijden, dan een beetje in den Briel rondscharrelen, om twaalf uur Bram van school halen, in diens kosthuis mee koffie gaan drinken en dan om drie uur met boer Spaan naar den Nieuwenhoorn terugrijden.

Precies zes uur sloegen de jongens de mooie laan van hooge popels in, die leidde naar de hofstede van boer Spaan. Een praet van een stee was t. Een keurig net woonhuis stond aan een goed onderhouden tuin en daarachter en opzij was de deel, waar de koeien op een verhooging stonden aan een metenlange ruit, en waar de landbouwwerktuigen geborgen werden, alles van t bestespul. En naast de deel verhieven zich de hooibergen op en opgetast en achter de deel waren de zwijnenstallen en de kippenrennen, en dat alles was van boer Spaan en is nu allang niet meer van boer Spaan en boer Spaan is nu zoo arm als de minste dagloonet — omdat hij nooit van de markt thuis kwam, zooals hij er eens reed.

Op het breede grindpad, dat langs de keurige, klebrige, perken heen voerde tot de deur van t woonhuis, stond een nette boerenkapkar klaar. Het paard was keurig aetjes opgetuigd; Jurren Spaan hield het vast maar zijn vader kwam al het huis uit, met de zweep in de hand.

»Morgen, boer!« riepen de jongens. »Morgen Jurren!«

»Morgen, jongheeren! Mooi weertje, hè? Ja, ja, dat doet een menschen goed, zoo'n beetje frissigheid! Ik heb t altijd mirakel warm!«

Dat scheen de zuivere waarheid, want boer Spaan zag zoo rood als een kroot.

»Jongheer Bram, je vindt t zeker wel goed, dat je broer naast me komt zitten? Kruij jij maar eens achterin, jij zit altijd op dat echte plaatsje! Vooruit, instappen! t is mirakel, zoo veel als ik in den Briel te doen heb!«

Joop en Bram, geholpen door Jurren, klommen op t hooge wiel en toen zoo in de kar. Bram moest zich vandaag met een klein bankje achterin, heelemaal onder de kap, vergenoegen; Joop zat deftig naast den boer, die met behulp van t andere wiel op den bok geklommen was. De zweep zette hij in den houder, hij greep de teugels en wou juist zijn: »Allo, vort!« com-mandeeren, toen boerin Spaan op den drempel verscheen.

»Vier uur thuis, vader!« riep ze, en het scheen Bram en Joop toe, of ze beval en smeekte tegelijk.

»Zonder mankeren, wij! Atjuus! Vort, Bles!« Daar draafde Bles het hek uit, daar reden ze

met een vaartje de houten vlotbrug over en toen ging het als de wind den grindweg op, die even voor den kom van t dorp Nieuwenhoorn uitkomt op den beroemden straatweg tusschen Helvoet en den Briel.

Klak! klik! klakt! gingen Bles' hoeven op den effen weg. De wielen snorden; boer Spaan praatte druk met Joop, en Bram, die achter den bok was gaan staan, sprak zoo nu en dan een woordje mee.

Na twintig minuten hadden ze den straatweg bereikt. Boer Spaan wendde den teugel, Bles maakte netjes de bocht en voort ging t weer, met wat meer lawaai dan daarnet op den grindweg.

Na veertig minuten rijden maakten ze de laatste bocht en toen waren ze vlak voor den Briel, dat daar zoo bekoorlijk, zoo uitlokkend ligt achter zijn frischgroene vestingwallen, omgeven door de breede, stille vestinggracht. Kloek rees de Cathrijnekerk met haar breeden, stompen toren uit een gewirwarrel van kleine huisjes met roode dakjes en nu, van dicht onder de wallen gezien, leek het wel, of den Briel alleen maar Cathrijnekerk was.

De brug over, tusschen de muren door, die hier de wallen afsluiten, het Zuidende in naar Lankhorst. Daar stond al menig wagentje met de boomen op den grond. Boer Spaan sprong af, riep een staljongen, die de zorg voor Bles op zich nam, hielp Bram en Joop van den zagen en nam met een vriendelijken lach hun dankbetuigingen in ontvangst.

»En denk er om, jongheer Joopje, drie uur weer hier! Je weet, wat de boerin gezegd heeft! Ik moet op tijd thuis zijn!«

Hij lachte geweldig om zijn eigen woorden en de jongens vonden, dat hij eigenlijk niets bijzonders had gezegd. Na nog een groot wandelden ze het Zuidende af, de markt over.

Het was bij zeven. Nog te vroeg om naar Brams kosthuis te gaan, waar hij eerst zijn koffertje wou brengen, voordat hij naar school ging.

De jongens zwierven over de markt, Joop almaar met den koffer, Bram almaar met de tasch. Ze vermaakten zich met de opstelling der koeien te zien, die in lange rijen werden neergezet. Telkens werd een nieuwe troep de markt opgedreven en het werd er al aardig vol.

»Je zult je zeker straks amuseeren,« zei Bram tot Joop. »Ik zie niets liever dan beesten verkoopen. Je moet eens opletten, hoe ze mekaars armen lam slaan, de kooplui dan altijd.«

Kwart voor achten vond Bram, dat het tijd werd om naar zijn kosthuis te gaan. Hij wou graag heel vroeg op school zijn, benieuwd als hij was naar de »nieuwen« van de eerste klasse en of

vervolg ontbrekt